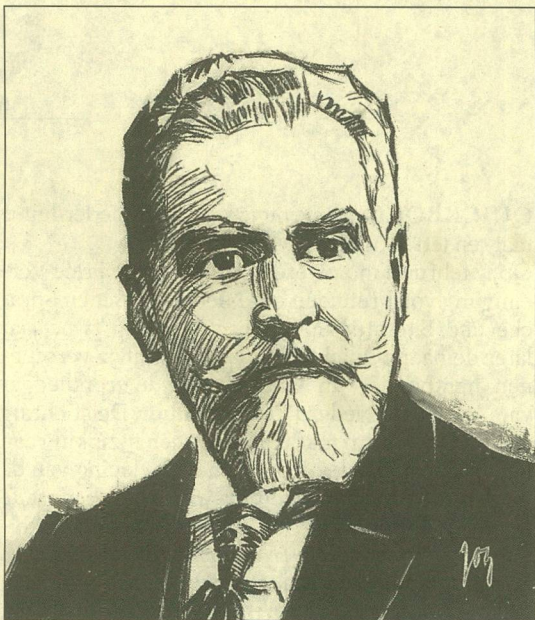

QUINTENS, Jan B. (Niel 2 februari 1858 – Maas-tricht 23 april 1923).

Bleef, na het behalen van het diploma in de genees-, heel- en vroedkunde te Leuven in 1883, twee jaar in dienst bij professor Michaux. Daarna vestigde Quintens zijn praktijk te Niel (Limburg), later te Sint-Truiden. Hij was er katholiek gemeenteraadslid van 1890 tot 1918, voorzitter van de lokale **Dauidsfondsafdeling** en tevens bestuurslid van het **Katholiek Vlaamsch Oud-Hoogstudentenverbond**. Hij was ook enige tijd provinciaal raadslid en steunde de **taalgrensactie** vóór de Eerste Wereldoorlog. In februari 1896 werd op zijn voorstel het Nederlands de officiële taal van de gemeenteraad van Sint-Truiden. Hij was ook lid van de **Vlaamse Hoogeschoolcommissie**.

Quintens was in Limburg een der eersten die openlijk tot het **activisme** toetrad en werd een van de leidende figuren van de beweging in Sint-Truiden. Hij steunde de vernederlandsing van de Gentse universiteit en was aanwezig op de stichtingsvergadering van de **Raad van Vlaanderen** op 4 februari 1917. Hij was echter zeer mistevreden over de al te pro-Duitse koers die volgens hem werd gevaren. Hij behoorde tot de federalistischgezinde strekking. In de tweede Raad van Vlaanderen zetelde hij

Met zijn vroege keuze voor het activisme werd Jan Quintens een wegbereider voor die stroming in Limburg. Hij behoorde tot de gematigde federalistische strekking en werd lid van de tweede Raad van Vlaanderen. (AMVC)

in de Commissie van Justitie en Binnenlandse Zaken en in de Ondercommissie voor Geneesheren. Hij werd, als katholiek, in januari 1918 gekozen voor de Commissie van Gevolmachtigden maar weigerde deze benoeming. In 1918 werd hij benoemd tot waarremend burgemeester van Sint-Truiden. Zijn zoon Frans Quintens was hem in het activisme gevolgd, werd lid van de Raad van Vlaanderen, en kreeg een baan als inspecteur van Kolenverdeling voor Vlaanderen.

Op het einde van de oorlog week Quintens uit naar Maastricht van waaruit hij het activistische engagement bleef verdedigen. Op 31 mei 1920 werd hij door het assisenhof van Brabant bij verstek tot twintig jaar dwangarbeid veroordeeld. Zijn stap naar het activisme als eerste bekende Limburger, heeft een krachtige stoot gegeven aan de ontwikkeling van het activisme in deze provincie. Tevens was hij er medeverantwoordelijk voor dat het activisme in Limburg zich zo voorzichtig mogelijk profileerde.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – M.-J. Leemans, *Het activisme in Limburg 1917-1918*, KUL, onuitgegeven licentiaatsverhandeling, 1972; – L. Vandeweyer, 'Het activisme in Limburg tijdens de Eerste Wereldoorlog', in *Limburg – Het Oude Land van Loon*, nrs. 2-3 (1997), p. 97-139 en p. 193-230.

LUC VANDEWEYER